

**ELLIA DELLI**

**Până la capătul lumii**  
-roman-

**LETRAS**  
Scris. Publică.

**Până la capătul lumii : roman** / Ellia Delli. - Snagov :

Letras, 2019

ISBN 978-606-8935-85-0

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2019, Ellia Delli. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Credite imagini copertă: 123RF.com

Design copertă: Letras

Carte distribuită de [www.piatadecarte.net](http://www.piatadecarte.net)

email: [office@piatadecarte.com.ro](mailto:office@piatadecarte.com.ro)

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

[edituraletras@piatadecarte.com.ro](mailto:edituraletras@piatadecarte.com.ro)

**Editura Letras** / [www.lettras.ro](http://www.lettras.ro)

\*\*\*\*\*

Am rămas fără cuvinte! Primise e-mail de la doctorul B.C. Al doilea mesaj în două luni. De când îi trimisese Mirela raportul medical prin e-mail, nu mai promisem niciun semn de la el. Știam că un asemenea caz este foarte greu și necesită mult timp pentru a studia toate problemele medicale ale lui Tavi. Totul era destul de clar. Doctorul B.C. venea în Canada cu o echipă formată din cinci oameni. Spunea că după operație, dacă este reușită, va fi nevoie de un proces lung de recuperare, care presupune ca el și echipa lui să stea până când recuperarea va avansa. Toate aceste lucruri costau. Și cât! Dar totodată ne înștiințase și de riscurile care ar putea interveni în timpul operației, adică pacientul poate muri.

—Este o sumă enormă! Mirela, eu încă fac asociere cu banii noștri, cu leii românești! Încă nu sunt obișnuită cu așa sume mari în dolari!

—Închipuie-ți că în România cu banii ăștia îți cumperi două case!

—Cum? Atât de mult?

—Da! De ce crezi că sunt agitată? Este o sumă enormă, o sumă pe care noi nu o avem!

—Dar, Mirela, ce putem face? Vom renunța?

—Nu știu! Poate că ar trebui să vorbim cu tati și cu mami. Dacă totuși Tavi ar avea o șansă? Sau poate muri în timpul operației. Este o decizie destul de grea!

—Va fi un șoc pentru ei, mai ales că le-am ascuns acest lucru!

—O să vorbim cu ei, trebuie să luăm o decizie împreună!

Am plecat amândouă spre casă. Tot drumul, ne-am gândit cum să le spunem Cameliei și lui Mihai despre doctorul B.C. și de unde vom face rost de atâția bani. Mihai vânduse apartamentul, mai avea o parte din bani, dar nu era niciun sfert din suma care ne trebuia și mai exista și riscul ca Tavi să moară în timpul operației.

\*\*\*\*\*

De fiecare dată când mă apropiu de aeroport, inima îmi bate cu putere și trăiesc aceleași emoții ca de fiecare dată, când știu că în celălalt aeroport mă așteaptă el, Tavi, iubitul meu. Aglomerația din aeroport în perioada aceasta este insuportabilă, dar

știind că în curând vom fi împreună, trecem ușor peste această situație.

Mai sunt șase zile până la Crăciun. Ne-am dorit ca acest Crăciun să-l petrecem împreună. Visăm de doi ani la acest moment. Și iată că acesta a sosit.

Iubirea lui Tavi îmi dă puterea să traversez lumea, doar să ajung la el, nerăbdătoare să îmi cuprindă trupul în brațe ca de fiecare dată.

Am ajuns cu două ore mai devreme la aeroport. De când îmi cumpărasem biletul, fata de la agenție fusese amabilă și mă informase că este o perioadă foarte aglomerată și că ar fi bine să ajung cu mult timp înaintea decolării.

Aproximativ trei sferturi de oră am stat la checking. Am avut ceva probleme la bagaj, aveam multe, printre care și cadouri pentru fiecare membru al familiei lui Tavi. Cu multă amabilitate din partea personalului de la controlul de securitate, am reușit să păstrez tot ce luasem cu mine.

Înainte de a mă urca în avion, l-am sunat pe Tavi, să-i spun că urmează să mă îmbarc și să-l mai liniștesc un pic, știam că este foarte agitat și voiam să-l asigur că sunt bine.

—Iubito... în sfârșit, ai sunat!

—Abia am trecut de punctul de control, urmează să ne îmbarcăm. E foarte aglomerat!

—Îmi dau seama, dar simt că neliniștea asta mă omoară. Nu pot să fac nimic, decât să mă uit la ceas și... la dracu'... parcă stă pe loc.

—Calmează-te! Știi că mă agiți și pe mine. O să fie bine!

—Normal că o să fie bine. Nu o să-ți mai dau drumul să mai pleci de lângă mine niciodată! Te iubesc!

—Și eu te iubesc! Liniștește-te și așteaptă-mă cu multă iubire, ca de obicei.

—O să te răsfăț și o să te iubesc până la moarte.

—Știi că nu îmi place să pronunți cuvântul ăsta... e suficient să mă iubești toată viața.

—Te iubesc! Și te aștept!

—Și eu te iubesc!

Tavi era foarte agitat, spre deosebire de mine, el își arăta foarte bine toate emoțiile, sentimentele, uneori chiar și de pe voce îmi dădeam seama cum este el sau de pe mimica feței, dacă e supărat, vesel sau îngrijorat. În schimb, eu voiam să par mai dură, dar mereu sfârșeam plângând în brațele lui. Distanța era foarte mare și greu de suportat. Dar dragostea

dintre noi era și mai mare, și puternică, ceea ce ne dădea forță să trecem cu ușurință peste perioadele în care eram departe unul de celălalt.

Am urcat în avion și m-am așezat confortabil pe locul meu. Gândul la cele douăsprezece ore de stat în același loc mă îngrozea. Deja mă uitam la ceas și de ce mă uitam mai des, mi se părea că trece timpul și mai greu. Am răsfoit o revistă, nu prea mi-a stat gândul la ea. Aveam și o carte în geantă, aș fi vrut să citesc din ea, dar sigur nu înțelegeam ceva din ea, mintea mea e prea agitată și simțeam cum sângele îmi pulsează în tot corpul. Tavi avea dreptate, neliniștea asta mă omoară.

Mă las cu capul pe spate și încerc să-mi imaginez clipe frumoase cu Tavi. Mă gândesc cum a început relația noastră și cât de frumoasă este, iar dacă niciodată nu am crezut că relațiile la distanță durează, timpul mi-a dovedit contrariul.

Pe Octavian, Tavi, cum îmi place să îl alint, l-am cunoscut în urmă cu doi ani, pe o rețea de socializare. El este stabilit în Canada de 18 ani. La vârsta de 20 de ani, împreună cu părinții și sora, a părăsit România pentru Canada.

Lucrează la Forțele Armate ale Canadei din categoria Forțelor Terestre, iubește ceea ce face și eu sunt mândră ori de câte ori îl văd în uniformă, când am ocazia.

În tot acest timp, ne-am văzut destul de des. Distanța nu a fost o piedică pentru doi, ne-am făcut concediile împreună, zilnic ne sunăm, ne vedem pe camera web și stăm de vorbă ore în șir.

Momentele cele mai dificile ale relației noastre erau despărțirile. Uneori când voiam să plecăm în vacanță, fiecare pleca din țara lui și ne regăseam în altă țară.

Prima întâlnire am avut-o la Veneția. Tavi știa cât de mult îmi place Italia și a vrut să avem un concediu de vis, ceea ce s-a și întâmplat. Așa că am hotărât să vedem Veneția, era pentru prima dată pentru amândoi. Petreceam multe ore în șir prin agenții să căutăm bilete de avion. La mine nu era o problemă, erau zboruri foarte dese și găseam bilet și de pe o zi

pe alta. La Tavi era mai greu, erau rare și, fiind distanța mult mai mare, nu ne încadram în timp, să ajungem amândoi în aceeași zi.

După multe săptămâni de așteptat, am găsit ceva să ne convină amândurora. Să avem zboruri aproape la același interval de timp și cu decolare la același aeroport. Zborul lui Tavi era obositor, din cauza fusului orar și a timpului de zbor. Durata zborului era de aproximativ treisprezece ore, cu o singură escală la Casablanca de două ore. Mai dormea Tavi în avion, dar tot era obositor un zbor atât de lung. Ne-am întâlnit în Bologna, pe Aeroportul Guglielmo Marconi, urmând ca a doua zi să luăm trenul spre Veneția. Tavi ajunsese cu cinci ore înaintea mea. Se cazase la un hotel în apropiere, se odihnise un pic și era nerăbdător să ne întâlnim. Reîntâlnirile par la fel, dar sunt atât de diferite! Cu cât stăm mai mult despărțiți, cu atât dorul este mai mare, iar când ne regăsim, vrem să recuperăm tot timpul în care nu ne vedem.

Mi-l imaginez pe Tavi mereu purtându-se ca un adolescent, în fața aeroportului așteptându-mă cu un trandafir roșu în mână și tremurând de emoție. Când l-am văzut, m-am aruncat în brațele lui, am plâns amândoi, îmbrățișați, și ne sărutam. Lumea trecea pe lângă noi și ne arunca priviri ciudate, pentru noi nimic nu conta, eram doar noi doi și iubirea ce ne-o purtam unul altuia.

—Iubito... simt că visez! În sfârșit, te strâng în brațe.

—În sfârșit, a sosit momentul!

—Asta este prima floare pe care ți-o ofer, dintre miile care urmează. Te iubesc!

—Și eu te iubesc!

Ne-am îndreptat către camera de hotel. Tavi îmi ținea cu o mână trolerul, iar cu cealaltă mă ținea de mână, lăsându-mi capul pe umărul lui. Ne purtam ca niște adolescenți, deși trecusem de această etapă, el având 36 de ani și eu 34, nu ne era teamă sau rușine să ne expunem sentimentele în public.

—Te-ai odihnit?

—Cum să mă odihnesc, când nu erai lângă mine?

—Trebuia să te odihnești, eu nu sunt obosită, dar nu se compară zborul meu cu al tău.

—Am dormit în avion.

—Nu se compară somnul de pe un scaun cu somnul din pat.

—O să dorm la noapte, liniștit și cu tine în brațe. Te iubesc!

Când am intrat în hotel, personalul ne-a primit cu multă căldură, ne zâmbea și ne saluta cu o ușoară plecăciune de cap.

—Benvenuto, signora e signore Militaru!

—Grazie!

Accentul lui la numele Militaru m-a făcut să zâmbesc mai mult.

—Doamna Militaru?

—Da!

Când m-am cazat, le-am spus că o să vină doamna Militaru, că suntem în luna de miere, urmând ca mâine să plecăm către Veneția. Le-am dat câteva instrucțiuni, de fapt, m-au ajutat la unele lucruri.

—Ce lucruri? Și ce au spus?

—„O! Signora e molto fortunata!”.

—Chiar sunt! Pentru că te am pe tine.

Camera era foarte frumoasă. Pe patul imens erau aranjate lebede din prosoape, în stânga patului era un șifonier mare, iar în față era un perete numai din geam, era o cameră foarte frumoasă și foarte elegantă. Tavi mi-a pus trolerul lângă al lui și m-a luat în brațe. M-a sărutat și iar m-a ținut în brațe. Am stat mult timp îmbrățișați.